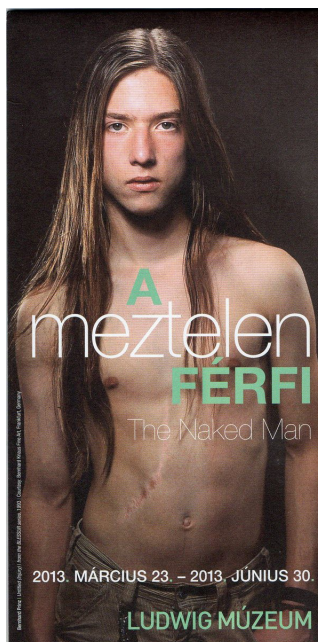

Lelkednek sem Art egy kis táplálék

2013. 06. 05. szerda Ludwig Múzeum kiállításának megtekintése

Eredetileg az éppen Magyarországon tartózkodó kanadai vendégek programja lett volna, ráadásként a velünk való találkozás eseménye, a kiállítás megtekintése. De a vendégek a magyar Állami Operaház angol nyelvű vezetéssel történő meglátogatását választották inkább. (Véleményem szerint teljes joggal!) Egy ruhátlan férfi látványához csak a tükörbe kell nézniük. A magyar operaház, ami mellesleg Európa gyöngyszeme, megtekintése, soha vissza nem térő alkalom, és azt a leggyönyörűbb pucér pasi látványáért sem lehet kihagyni!

Más időpontban, más körülmények között szívesen lelkesedtem volna ezért a kiállításért, de akkor szívesebben paroláztam volna a Gézával és az Ő három vendégével!

A kiállítás egyébként több vonatkozásban, több tárgyában egyszerűen gusztustalan volt. Bizonyos pozícióban az emberi test alkatrészeinek látványa elviselhetetlen, kiábrándító. Fiatal fiúk mutogatása női oldalról, liliomtiprásnak tekinthető, férfi oldalról pedig vagy érdektelen, vagy egészen más vonatkozású lehet, de az sem normális! (Illetve magánügy!) A kigyúrt pasikban nem találok szépséget, az öreg pedig legalább tógában járjon, mint a nélkül!

Két tanulságot azonban leszűrtem, az egyik, hogy nőiesednek a férfiak és ez a trend is. (Persze lehet, hogy fordítva is igaz, férfiasodnak a nők is, de most nem erről van szó!) A másik pedig, hogy a meztelenséget nehezen viselik az emberek! Volt egy film, amelyben katonák meneteltek először egyenruhában, majd meztelenül. A különbség óriási! Pucéron már nem voltak annyira tettere készek, harciasak, büszkék. Az előzőről elhittem volna, hogy győztes csapat, a másik szánalomra méltó, szerencsétlenek csapata volt. Ha a „művész” ezt a katarzist akarta kelteni, akkor sikerült Neki!

2013. 06. 06. csütörtök Várnegyed Galéria

A Várnegyed Galéria legújabb kiállítása
Képző – Szín – Művész címmel nyílik meg
2013. június 6-án 18.00 órakor.

A kiállítás:
Esztergályos Cecília színművész,
Csavlek Ételka operett-énekes,
Kárászy Szilvia zongoraművész,
Koltai János színművész,
Sass Sylvia operaénekes,
Szabó Sipos Barnabás színművész,
Tahi Tóth László színművész és
Varga Zoltán színművész képzőművészeti
alkotásait mutatja be.

VÁRNEGYED
Galéria

A kiállítás 2013. július 13-ig tekinthető meg.

Olvastam a Facebook-on, hogy a Kárászy Szilvia meghívja az ismerőseit, Szalon vendégeit egy délután nyíló kiállításra a Várnegyed Galériába, ahol több meghívott művész társaságában, a Párja és Ő is kiállítanak.

Ugyan ezen a napon nyitott meg az Országos Széchenyi Könyvtárban a Gobbi Hilda 100 éves c. kiállítás és az Uram oda volt hivatalos, de megegyeztünk, hogy Ő lejön, én pedig felmegyek a Várfok utcába és ott találkozunk. S lőn.

Kiállító színművészek, akik más művészeti ágban is remekelnek!

A Sass mama (Sass Szilvia operaénekes festményeit hozta el a mamája) Szirtes Tamás aki megnyitotta a kiállítást, Incze Ildikó művészeti vezető/színésznő, Tahi Tóth László színművész, festményeit, Csavlek Ételka operaénekes, kerámiáit, Esztergályos Cecília színművész, festményeit, kerámiáit, Szabó Sipos Barnabás színművész festményeit, és Kárászy Szilvia zongoraművész szintén a festményeit állította ki. Milyen érdekes, hogy ha valakinek van tehetsége valamihez, akkor máshoz is van! Másnak meg semmi sem jut! Milyen igazságtalanság! Nem?

2013. 06.07 péntek Szalon

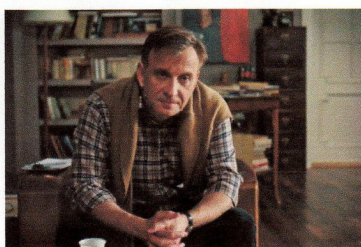
Terápia

színes, magyar filmsorozat, 2012

rendező: [Gigor Attila](#), [Enyedi Ildikó](#)
forgatókönyvíró: [Tasnádi István](#), [Gigor Attila](#),
[Szekér András](#), [Kovács Krisztina](#), [Baráthy György](#)
operatőr: [Máthé Tibor](#)
díszlettervező: [Stork Csaba](#)
zene: [Balázs Ádám](#)
vágó: [Lemhényi Réka](#)

szereplő(k):

[Mácsai Pál](#) (Dargay András)
[Marozsán Erika](#) (Laura)
[Nagy Ervin](#) (Abonyi Máté)
[Sztarenki Dóra](#) (Petra)
[Szamosi Zsófia](#) (Zsófi)
[Csákányi Eszter](#) (Fischer Ágnes)
[Für Anikó](#) (Judit)
[Nagy Zsolt](#) (Tamás)

A Szalon témája a fenti film, amelyet a beszélgetés előtt meg kellett tekintenünk. A beszélgetés címe: **Viszonyunk a pszichológiához.**

Meghívott vendég: Kiss Zoltán terapeuta. Moderátor: Suseva

A filmsorozat egyes epizódjai egy szobában egy-egy széken fotelben, kanapén ülve „zajlik”, a pszichiáter (Mácsai Pál) öt vendége részvételével. Amikor a pszichológus nem bír a saját problémáival, a „supervisor”-jához fordul (Csákányi Eszter).

A beszélgetést csak elkezdni, befejezni nem lehetett. És rengeteg sok minden szóba került!

2013. 06. 08. 09. szombat-vasárnap Balett vizsga a Marcin

Szokásos éves záróvizsga, vasárnapi napja hatalmas felhőszakadással, dörgéssel, villámlással kísérve zajlott.

2013. 06. 09. vasárnap

A balett vizsga után megtekintettük a már majdnem tetőző árvizet a Dunán. Addigra elterjedt, hogy az összes hazatérési útvonalunkat lezárták (Fő utca, Bem tér, Batthyányi tér, Felső rakpart), a hatalmas felhőszakadás miatt. Nem a Duna, hanem az eső öntötte el a Bem tér és a Clark Ádám tér közötti részt.

Történt ugyanis, hogy az említett területen (valószínűleg máshol is) az összes csatorna tetőt, lefolyót eltömítették, nehogy a csatornában levő víz (közlekedő edények szabálya miatt) felnyomja a csatorna tetőket és kitörjön a víz a csatornából. Így azután elnyelni sem tudta a lezúduló vizet, ez okozta a nagy bajt. (Külön érdekes téma lehetne, hogy hogyan közlekedtünk pár napig, de ez most nem tartozik ide.)

És még: Találtam egy, a World Press első díjára érdemes fotót, amely önmagáért beszél, és amely annyira elnyerte a tetszésemet, hogy idecitáltam az ART levelemben, kizárólagosan a történelmi, történeti hűség és megörökítés miatt. Remélem, hogy a Kedves Olvasó nagyra fogja tartani ezt az ötletemet, íme:

Az árvízi hajós, elől a gáton, rendületlenül. A vörös szőnyeget most vörös zsákok helyettesítik, sameszai meg alig bírják követni és milyen meleg van ráadásul! Nem tudom, hogy ki készítette a fotót, de zseniális!

2013. 06. 10. hétfő Cinema City Mammút Mozi

Boris Vian könyveinek és a könyveinek címének semmi köze nincs egymáshoz. Vajon van-e köze ennek a filmnek Boris Vianhoz?

Állítom, hogy van, mert a film pár percének nézése után megállapíthattam, hogy szóról szóra, bocsánat szóról képre áll az egyezés, de mégis annyi köze van a filmnek a könyvhöz, mint Rejtő megfilmesített változatának, avagy hatásában semmi! Lehet, hogy Boris Vian is megjeleníthetetlen filmvásznon? Magyarán: azt hiszem, hogy a neves író, neves színészek, sok-sok felhasznált pénzből előállított Boris Vian ötletek megjelenítése ellenére, baromi rossz filmet láttam.

A különleges tárgyak, vagy például a halak étellé változtatásának, elkészítésének hosszadalmas ábrázolása ellenére – a hal ismét visszarendeződik hallá a tálon – különleges jelenetek megvalósítása, bizonyára nehéz animációs feladatokat jelentett, ami sok pénzt, időt emészthetett fel! És megérte? Szerintem inkább arról szólt a film, hogy megtudják-e valósítani Vian elképesztő, szürrealista, ötleteit. Mintha egy kissé túlzásba estek volna az alkotók!

Egyébként a film megható szerelmi történet, amely az imádott nő elvesztésével végződik, amit persze „csak úgy” egyszerűen elmesélve, bizonyára sematikus lett volna, ami persze nem illene Vianhoz. A baj csak az, hogy így sem! Mindig ezzel a szlogennek jövök elő, de most sincs más választásom: Kevesebb több lehetett volna! Kár.

Mindazonáltal a szakács által a konyhában kergetett és néha a vízcsapból előbukkanó, majd ismét eltűnő angolnát, valamint a Tv-ből dirigáló séfet, akivel online (!) kapcsolatot tart fent a szakács, nem tudom feledni! (Nagyon a jövőbe látott ez a Vian!)

Eszembe jutott valami: Az lehet a baj a szürrealista jelenetek ábrázolásával, hogy, ami Boris Vian idejében még fantáziának tűnt, az ma már nem lehetetlen. Lásd pl.: Séffel az online kapcsolat! Tehát ma már nem ájulunk el ettől, legfeljebb ennek primitív módon való ábrázolásától. Lásd pl.: Két kőkorszaki szaki autója. Előre mutató szürrealizmus az lehetett volna, hogy valami olyasmit találnak ki, amire ma mondhatnánk, hogy szürrealista. Mivel ezt a könyvet 1946-ban írta Boris Vian, azóta eltelt 67 év, úgy lehetett volna vianos a film, ha kitalálják (megpróbálják), hogy olyan legyen, mint, ami majd bekövetkezik 2080-ban. Persze ezzel most nem szeretnék vitába lépni a filmesztéta Kislánnyommal, ezért inkább idemásoltam, hogy hogyan halt meg Boris Vian:

1959. június 23-án az álnéven írt regényéből tiltakozása ellenére készült *Köpök a sírotokra* című film premier előtti vetítése közben felállt, dühös, trágár megjegyzést tett a hamis, torz adaptációra, majd összeesett. Szívrohamot kapott, ami a szívritmuszavarral küszködő Vian számára végzetesnek bizonyult: útban a kórház felé a mentőautóban vesztette életét. 39 éves volt.

2013. 06. 13. csütörtök Eurócenter Óbuda Sony Mimozink

Meghívást kaptunk a Törökvész Úti Általános Iskola tanulóitól által készített filmek bemutatójára. Van egy tanár az iskolában (Aki mellesleg a Flóra osztályfőnöke lesz ötödikben, szeptembertől) Akinek a mániája, hogy filmet készítsen a gyerekekkel. Hogy szeptembertől lesz-e erre pénze és más lehetősége, az nyitott kérdés?

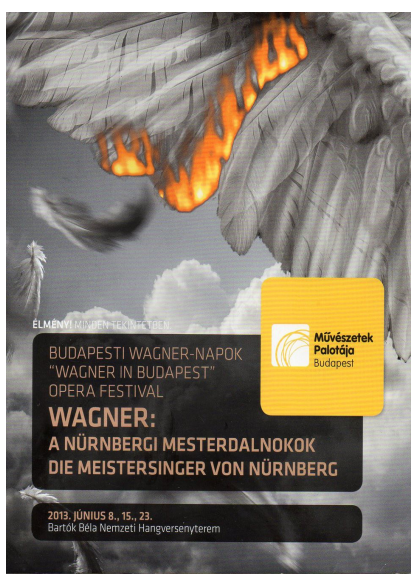
Az 5a osztály (Kárpáti Emma osztálya) **Vámpír az iskolában** címmel készített filmet, amely ugyan nem nyerte el az első díjat, egy Fa Oscart, de dicséretet kapott. Szerintem pedig megérdemelték volna 2., vagy 3. helyezést, mert nagyon jó kis filmet készítettek. Volt története, a történetnek eleje és vége azaz érződött a filmen, hogy írtak hozzá forgatókönyvet, amelyet szépen követték is a filmezés során. (El is kapták a vámpírt!)

Tanulság számomra, hogy csak rémtörténeteket filmesítettek meg a gyerekek (Vámpír, lopás az iskolában, tanár/tanuló szerelmi viszonyt!). Semmi gyerekes csíny, semmi tanár gúnyolás, semmi tanulással kapcsolatos gag, ami furcsa, mert nem olyan régen írták: Röhög az egész osztály! (Vagy már nagyon régen volt?)

(Szerintetek mit ábrázolnak a lányok a fotón?)

2013. 06.15. szombat MÜPA

A Művészetek Palotájában olyan produkció született, amely a maga természetességével, konvencionális és különlegeset egyesítő koncepciójával minden ékesszólásnál egyértelműbben képes hirdetni Wagner "kicsire összehúzódní képtelen" személyiségének művészi nagyságát. (Rákai Zsuzsanna)

Három kritikát olvastam el az előadásról: Egy rosszat, egy szakmait és egy jót! A „jó”-ból való a fenti idézet.

Nekem még ennél is jobb a véleményem, miért? Mert tetszett az előadás. Mondhatom, hogy nagyon jól szórakoztam.

A rossz véleményt azért nem idézem ide, mert nem értek egyet vele. Cikizi Wagner nacionalizmusát, leszólja a világ legszebb operaénekesét Klaus Florian Vogt-ot, Aki nem csak szép, de csodás hangja is van és nem érti, hogy a rendező Michael Schulz miért hoz be a darab végére két focizó kisfiút. (Lám mégis ide idéztem!)

A harmadik kritika Fáy Miklós tollából származik (Vele sem értek mindig egyet, de Ő legalább mértékadó!) ezt írta: Ne legyenek kétségek: ez most megint sikerült! (Hurrá!)

Szóval a fentiekől függetlenül (nem hagyom magam eltéríteni), életem legjobb, legszebb, legideálisabb nürnbergi előadását láttam. Mert láttam ám rémes előadásokat, például a Bayreuth-ban, amit a Katherina Wagner rendezett / átírt, és ami rémes volt! De korábban az Operában is volt egy csüggesztő nürnbergi, amikor a mesterek a tornagömbön ültek ferde színpadon, így azután minden gömb mellé kellett egy samesz, aki tartotta a gömböt, nehogy elguruljon, ha feláll a mester. Szóval láttam már egy két furcsa előadást!

De ez a mostani, maga volt a tökély (na jó, majdnem!), így ahogy van mehetne Bayreuthba, persze ahhoz a Fischer Ádámnak kellene lennie ott a művészeti igazgatónak.

Fischer Ádám egy zseniális pasi. Szinte egy időben a MÜPA felépítésével, felépítette a maga Wagner „épületét” és bemutatta az összes jelentősebb Wagner dalművet. Kimaradt a Rienzi (?) és a Bolygó hollandi. (A Bolygó hollandit bemutatta az Operaház és megegyeztek, hogy nem csábítanak közönséget!)

Az általunk látott előadások:

2006. 06. 10. Parsifal
2007. 06. 07. Rajna kincse*
2007. 06. 10. A walkür*
2008. 06. 07. Siegfried*
2008. 06. 22. Az istenek alkonya*
2009-ben nem volt új bemutató
2010. 05. 29. Trisztán és Izolda
2011. 06. 12. Lohengrin
2011. 06. 19. Parsifal (csak Apa és Lánya voltak megtekinteni)
2012. 06. 19. Tanhäuser
2013. 06. 15. A nürnbergi mesterdalnokok

*-gal jelölt művek a Tetralógia vagy más néven Ring, összefüggő folyamatos történet, Az istenek alkonya részei.

Szakértők és elemzők valószínűleg meg fogják majd írni az utókor számára, hogy ez a bemutatósorozat mennyire volt hatalmas munka, zeneileg, szervezésileg, CD/DVD kiadás, énekes toborzás szempontjából és ki tudja, hogy mennyi adminisztrációs munka áll mindezek mögött.

Művészileg hatalmas teljesítmény. Megfigyelhető az előadás sorozat fejlődése már ami a külsőségeket illeti, mert zeneileg mindegyik tökéletes volt. Opera, bocsánat:

dalmű, illetve zenedráma esetében azonban nem hanyagolható el a „külső megjelenési” forma, azaz hová fejlődött a „félig szcenírozás”? Olyan egészen biztosan nincs, hogy valami tökéletes, de a törekvés a tökéletesség felé nagyon dicséretes dolog. Nem tudom, hogy mennyi Wagner operát fogok még az életemben látni, de minden bizonnyal a most látott Nürnbergi, csúcs volt! Igaza van Fáy Miklósnak: „...ez most megint sikerült!” Igen!

Hogy miért focizik két kisfiú mezítláb Nürnberg utcáján az opera végén? Ki tudja? Talán a sok művészetelméleti és verstechnikai kérdések fejtegetése után jól esik egy kis lazítás. Szokták volt mondani, hogy kis gyermekkel vagy kicsi állatok szerepeltetésével mindig biztos a siker, de Fischer Ádám soha nem él közhelyekkel, olcsó trükkökkel, ezért inkább, Lásd, idézet az Internetről:

„A foci talán inkább Orbánnak üzenet: a kultúrát építsd, ne a stadiont!” (Etel)

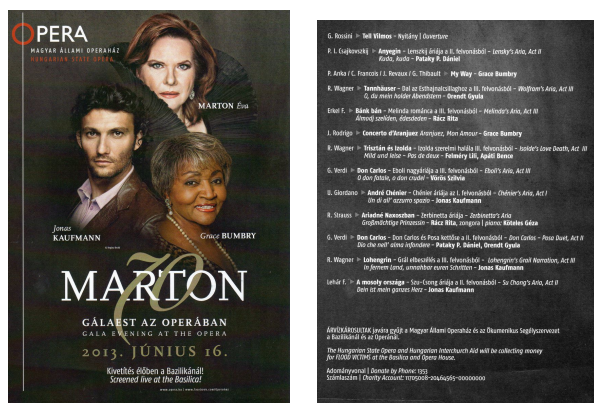
Ez a gyönyörű nő volt Éva, Anette Dasch. Aki megnyeri a dalműversenyt, melynek díja Éva keze az összes alkatrészével együtt, a szintén gyönyörű férfi Klaus Florian Voght, Stolzing Walther szerepében. Elképesztően ideális páros, ha hozzá tesszük Hans Sachs szerepében James Rutherford-ot, Sixtus Beckmesser szerepében Bo Skovhus-t (Nem régen operálták a térdét ezért mankóval játszotta a szerepét. A mankó helyzetkomikumra adott neki lehetőséget, amellyel bőven élt is!) valamint a kis gömböc Dávid, szorgalmas, suszter inas szerepében Uwe Stickert, elmondhatom újra meg újra igaza van Fáy Miklósnak: „...ez most megint sikerült!”

Ezzel az előadással kapcsolatban már csak egy dolgunk lehet az Urammal, megszerezni a felvételt!

Idekívánkozok egy állami véleményre, amely jellemző a mai viszonylatokra:

„Azokat a szakokat támogatni és preferálni kell, amelyek valamilyen módon értéktermelők. A mai világban a természettudományok és a műszaki tudományok értéktermelők. A humán tudományok, a kultúra nagyon fontos, de nem értéket teremtenek, hanem az embereket gyönyörködtetik, boldogságot adnak.” Klinghammer István felsőoktatási államtitkár (!)

2013. 06. 16. vasárnap Magyar Állami Operaház

Feladatunk volt ezen a napon, hogy eljuttassuk a Marton Éva művésznőhöz a balga-belga barátunk gratulációját. (Évek óta nagyon jóban, korábban munkakapcsolatban is voltak, de Öcsike, betegsége miatt, nem tudott hazalátogatni erre a napra.) Gigantikus méretű virágcsokrot készítettünk és abba beletettük az üdvözlő kártyát, ami szintén gigantikus méretű zenés lap volt (postán érkezett Belgiumból). Igen ám, de a Gálaest megrendezésének mikéntjéről fogalmunk sem volt, így azt találtuk ki, hogy előadás előtt adjuk át a csokrot Marton Éva öltözőjében. Ezt az Uram nagyon ügyesen le is bonyolította, amikor belépett az öltöző ajtaján: Már vártam! – mondta a művésznő (éppen fésülték a haját), mert a „Belgusom” már telefonált! Ha-ha-ha!

Őszintén szólva megkönnyebbültünk mind a ketten, mert napok óta emésztett minket ez a virág dolog, hogy hogyan fogjuk tudni megoldani. Minden kapcsolatunk ellenére, nem sikerült semmi „közelebbi” információhoz jutnunk. Elegáns dolog az lett volna, ha a színpadon tudjuk átadni a virágot, de nem tudtunk arra vonatkozóan információt szerezni, hogy erre az előadás alatt lesz-e lehetőségünk. Nem lett volna, amint az utólag kiderült. Szóval elfoglaltuk a helyünket és elkezdődött az előadás. Marton Éva, dr. Marton Zoltánnal, a férjével, az első emeleti páholyban jelent meg, az előadás alatt (a földszinti páholyokat kamerák foglalták el. Felvétel készült, TV közvetítés is volt, és a Bazilika előtti téren kivetítőn is lehetett követni, élőben az előadást.) Így azután kiderült, hogy a nézőtérről semmiképpen sem tudtunk volna átadni a virágot.

Egyébként a műsor (az Uram utálja az ilyen „esztrád” műsorokat!) egészen kiválóra sikeredett. A házigazda az Operaház igazgatója Ókovács Szilveszter volt, szakértőnek pedig a Zeneakadémia nagy tudású igazgatóját Batta Andrászt kérte fel az Operaház. Ketten együtt, egymást váltva, háttérben dia vetítéssel, valódi show műsort mutattak be, felkonferálva a világhírű művészeket, mint Grace Bumbry illetőleg Jonas Kaufmann-t. Az est műsorán szereplő áriákat Marton Éva tanítványai adták elő, akik közül kiemelkedett az Eboli, Odon fatale kezdetű (Verdi: Don Carlos) áriáját előadó Vörös Szilvia. (Érdemes megjegyezni a nevét, bár lehet, hogy Marton Éva bemenedzseli valahová külföldre és soha, vagy csak vendégként fogjuk itthon hallani.) Természetesen óriási siker volt, természetesen a nézőtéren rendkívül sok külföldi tartózkodott, és természetesen Marton Éva is előadta Tosca imáját Puccini: Tosca c. operájából. (Nagy-nagy szerepe volt!) Az est fénypontjaként Jonas Kaufmann, Lehár Ferenc: A mosoly országa c. operettjéből Szu-Csong áriáját adta elő, Vágyom egy nő után kezdetű nótát, amelynek a végén letérdelt Marton Éva elé és átnyújtott egy szál rózsát, az ezzel járó kézcsókkal és öleléssel együtt. Majd jöttek a többi szereplők és Ők is mind átadták a virágaikat, egy-egy szál rózsát. Ünneplés, vastaps.

2013. 06. 17. hétfő Magyar Állami Operaház

2013. június 17. 19.00 – 22.00

MARTON-MOZI:
GIOCONDA, 1986

Amilcare Ponchielli: La Gioconda - 1986, Bécs

Rendező, díszlet- és jelmeztervező:
Filippo Sanjust

Vezényel: Fischer Ádám

Karigazgató: Walter Hagen-Groll

Gioconda: Eva Marton
Laura Adorno: Ludmilla Schemtschuk
Alvise Badoero: Kurt Rydl
A vak asszony: Margarita Lilowa
Barnaba: Matteo Manuguerra
Zuane: Alfred Šramek
Egy énekes: Alfred Burgstaller
Isépo: Jorge A. Pita
Egy hajós: Goran Simić
Enzo Grimaldo: Plácido Domingo

Még mindig Marton Éva köszöntése volt folyamatban. (Barátunk közvetítésével kaptunk a műsorra jegyet.) Levetítette az Operaház – Marton Éva jóvoltából – Ponchielli: Gioconda c. Operáját a Bécsi Operaház 1986-os előadásának felvételét, amelyben sok más híresség mellett Plácido Domingo is közreműködött. (Vezényelt: Fischer Ádám), Gioconda szerepét, természetesen, Marton Éva énekelte.

A teljes színpadot hatalmas vetítővászon borította, talán egy kissé halvány képet láthattunk, az Uram szerint a hatalmas méret miatt, a hangzás sem volt annyira tökéletes, nagyon hangosra volt állítva, de az előadás maga, tökéletes volt. Nem is értjük, hogy miért nem játssza az Operaház ezt az operát?

Kiderült, amikor Marton Éva megjelent a színpadon, hogy bennfentes társasággal ülünk együtt a nézőtéren: az Operabarátok köre, és a Wagner Társaság, és szervezők társaságában voltunk. Marton művésznő könnyekkel a szemében (hangjában) köszönte meg Király Éva munkásságát, amit a Wagner Társaság élén végzett, mert éppen kórházban van és nincs remény a gyógyulására. A társaságok képviselői pedig köszöntötték a művésznőt születésnapja alkalmából.

2013. 06. 19. szerda Nemzeti Színház

Klaus Mann
Mephisto
színdarab két részben
a regényt fordította | Lányi Sarolta
színpadi adaptáció | Alföldi Róbert – Vörös Róbert

Hendrik Höfgen – a színész	Stohl András
Barbara Bruckner – a feleség	Radnay Csilla
Nicoletta von Niebuhr – Barbara barátnője, színésznő	Martinovics Dorina
Teophil Marler – Nicoletta barátja, sikeres színészi szarvas	Hévér Gábor
Dora Martin – a berlini színésznő	Udvaros Dorottya
Tebah hercegnő, azaz Juliette Martens – Höfgen szeretője	Bánfalvi Eszter

A HAMBURGI MŰVÉSZSZÍNHÁZ TÁRSULATÁNAK TAGJAI:

Oskar H. Kroge, igazgató	Gáspár Sándor
Otto Ulrich – színész	Makranczi Zalán
Hans Miklas – színész	Nagy Zsolt
Rahel Mohrenwiltz – a Diva	Söptei Andrea
Alex Bonetti – a Bombóló	Szatyri Dávid
Angelika Siebert – a házi	Mészáros Piroska
Eufenné, Marika – a sügő	Nagy Mari
Hedda von Herzfeld, dramaturg	Murányi Tünde
A kis Willi Böck – öbötész, minden Németország katonai miniszterelnöke, a Tábornagy	Fehér Tibor
Lotte Lindenthal – a Tábornagy barátnője	László Zsolt
a Párizsi Nemzeti Színház színésznője	Tenki Réka
Pincérfü – a Párizsi Internkontinentális Intendáns	László Attila

közreműködik: Bacsa Dávid, Katona László Barnabás, Nagy János Rajmund

díszlet | Menczer Róbert jelmez | Füzér Anni dramaturg | Vörös Róbert zene | Bella Máté a dramaturg munkatársa | Lőrincz Ágnes korrepetitor | Komlósi Zsuzsa koreográfus | Gergey Krisztina rendezőasszisztens | Koltics Ágota

rendező **Alföldi Róbert**

Köszönet a zene felvételének előkészítéséért az Óbudai Danubia Zenekarnak és Silló István karmesternek.

Az előadásban többek között elhangzik Horváth Jenő – Halász Rudolf: Mr. Bill (Penguin Fox) című dala.

Jegyek váltathatók
a Nemzeti Színház Jegyirodájában (1061 Budapest, Andrássy út 28.) hétköznap 10 és 18 óra között, illetve 19 óra között. Tel.: 372 0963, 372 0964, 372 0995, 372 0996 a színház pincéretáiban hétköznap 10 és 18 óra között, munkaszüneti és ünnepeken 14 és 18 óra között, illetve az előadások kezdetéig. Tel.: 476 6868 online | www.nemzetiszhaz.hu valamint az ismert jegyirodáiban

A Nemzeti Színház, Alföldi Róbert által vezetett korszakát, valamint az évadot a Mephisto c. darabbal zárta:

2013. június 22- és szombaton zajlott le ez a történelmi esemény!

"Mi nagyobbá tettük a nemzetünket ezzel az öt évvel" – nyilatkozta a NOL Tv-nek Alföldi Róbert a Mephisto tizedik, egyben utolsó Nemzeti Színházi előadása után. Az előadást húszperces taps kísérte, sírt a közönség és sírtak a színészek is. A közönség "köszönjük" feliratú táblákkal és transzparenszekkel készült az előadásra, amelyeket trombitaszó (II silentio!) kíséretében mutattak fel a színészeknek.

Idézet az Internetről.

Tíz előadást tartott Alföldi ebből a darabból, amelynek bemutatója ellen Vidnyánszky Attila, mint a Nemzeti Színház 2013. július 1-től hivatalba lépő igazgatója tiltakozott, nevezetesen azért, hogy már nem lesz ideje Alföldinek „kijátszania” ezt a darabot és kár „elpazarolni” az új bemutatóra az adófizetők pénzét. Alföldi viszont életbevágóan fontosnak érezte, hogy ezzel a bemutatóval, búcsújaként, letegye a Kormány asztalára a véleményét. Külön kiemelve, hogy az éves költségvetés időarányos részét költötte el csupán és a II. félév pontosan annyi Forinttal indul, mintha továbbra is Ő maradt volna az igazgató, avagy a költségvetést nem lépte túl. Természetesen Vidnyánszky úr leveszi ezt a darabot a Színház műsoráról. (Több más műsorral együtt.)

Azt gondolom, hogy már nem illő kitérnem arra, hogy jó volt-e ez az adaptáció, vagy nem, jól játszottak-e a színészek vagy nem. Ráadásul a Lányom adott a jelenlevő barátoknak annyi információt, amely bőven kimerített mindenféle elemzést, többre már nincs is szükség. A fentiek szerint mi 19-én, a 7. Mephisto előadást láttunk, ahol a nézők részéről semmi rendkívüli esemény nem történt, nagyon konzolidált körülmények között zajlott az előadás.

Ezzel a darabbal lezárult az új Nemzeti Színház életének egy korszaka, elfogulatlan minősítésre nem alkalmas a légkör!

Persze lehetne elemezni a történéseket.

Igazgatók a Nemzeti Színház megnyitása óta:

2001--2002.	Schwajda György
2002 -ben mindössze két hétig a Huszti Péter	
2002 – 2008.	Jordán Tamás
2008 - 2013.	Alföldi Róbert

Először az új Nemzeti Színházban Jordán Tamás igazgatása alatt, 2002. 04. 10-én voltunk és Az ember tragédiája előadást láttunk (Szikora János rendezte). Ez a darab volt a „színházavató” előadás Schwajda György igazgatása alatt. Az új igazgató, mármint Jordán Tamás, nem vette le a régi igazgató darabját a műsorrendről, így láthattuk Az ember tragédiáját.

Tehát a fenti időponttól kezdődően 2002 és 2008 között - Jordán igazgatása alatt - 32, 2008 és 2013 között – Alföldi igazgatása alatt – 31 színművet láttunk az új Nemzeti Színházban, azaz a két igazgató alatti összesen 63 előadást, az arány 50-50%!

(Most, hogy leírtam ezeket a számokat, tényleg elcsodálkoztam, hogy mennyire egyenlő arányban néztünk darabokat, ugyanis a „Jordán alá könyvelt” +1 darab, még Schwajda darab volt és azt nem lehet a Jordán számljára írni, ha így nézem, akkor 31-31 a két igazgatóra jutó színházi előadások száma, már, amelyeket mi láttunk természetesen. Ami persze véletlen! Vagy mégsem?)

Mi, az Urammal, nagyon szerettük a Jordán Tamás alatt történeteket és nem nagyon értettük, hogy miért „menesztik”, hiszen a vezetése alatt nagyon jól funkcionált a Nemzeti Színház. Persze lejárt a mandátuma, nem is tudom, hogy egyáltalán pályázott-e? (Az Uram azt mondja, úgy tudja, hogy: Nem!) Minden esetre, amit most az Alföldi nyilatkozott azt nyugodtan elmondhatta volna Jordán Tamás is anno, hogy miért kell befejezni egy olyat, ami jól működik? Minden különösebb pankráció nélkül Jordán Tamás elvonult Szombathelyre és ott „csinált” színházat, állítólag nem is rosszat, pedig, amikor odakerült még színházépülete sem volt Szombathelynek.

Közöttük azonban „szent a béke” együtt játszottak például a Rózsavölgyi Szalonban látott Az utolsó óra (Lásd: ART35 2013.03.21. levélben). A két ex igazgató, mint két nagyon jó színész látható ott. (Teljesen más kérdés, hogy nekem tetszik-e vagy sem!)

2013. 06. 27. csütörtök Várnegyed Galéria

Beszélgetés Esztergályos Cecilia művésznővel hivatásról, szerelemről....

Két Kolléganőmet is elhívtam (előző napon SZÖTYE találkozó volt), de csak az egyik jött el, igaz nem egyedül, így azután lettünk páran (nem túl sokan) az Esztergályos estjére. Annyira jól sikerült, hogy pár képet idemásoltam, hogy láthassátok, Kedves ART leveleimet olvasók, hogy milyen jó hangulat volt.

Igen, elfogult vagyok az Esztergályos Cilvel szemben, mert imádom. Imádom, mert többre lett volna hivatott, legalább két Kossuth-díjat érdemelne: 1. Петрушка русский человек (Kazimir Károly: Petruska, Thália Színház 1984.) 2. Mici néni (Léner Péter: Mici néni két élete József Attila Színház 2011.), ezzel szemben egyet sem kapott. És még bátran elmondhatom azt is, hogy (nagyon fiatalok voltak mind a ketten, de már fényesen látható volt bennük a tehetség) a Szabó István által készített Te című filmmel már anno (1961) bizonyítottak, és ha egyik sem tett volna le az asztalra semmi többet, akkor is filmtörténelmet írtak.

A kisfilm időtartama mindössze 10 perc, az egyik kedvencem.

Azután imádom azért is, mert soha nem adja fel, mindig talál valami újat, a mellett, hogy színész, előadó művész, hogy kiváló humora van, hogy táncol, énekel, fest, kerámiázik, köt, horgol és még ki tudja mi, mindennel babrál. Mindehhez jókedvű,

vidám, barátságos, szeretetre méltó, imádnivaló.

Nagyhangú, igen és.....?

Mérges néha, igen.....és?

Hát valakinek szólni kell az érdekében, ha már más nem teszi, hát szól Ő. Igaza van! Csak még hangosabban kellene, hogy a méltóságos színházi rendezők is meghallják. Pedig nagyon-nagyon kellene az embereknek, ránkérne, egy kis vigalom, egy kis nevetés (hahotázás!) jókedv, hogy elmondhassuk, de jól éreztem magam, de jót röhögtem, de jól elfelejtkeztem magamról! Mint ahogyan most én, és nagyon valószínű, hogy az est közönsége is, elmondhatja magáról.

Cilike felszolgál

Az Est háziasszonya: Incze Ildikó

Cilike verset mond

A 99 éves Jencike köszöntése

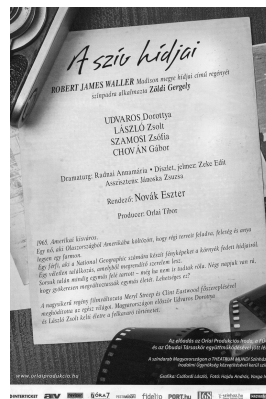
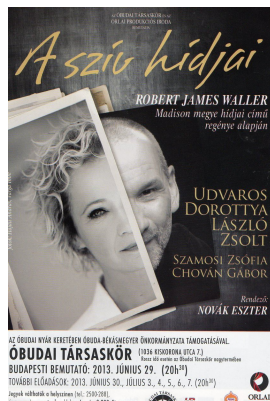
Cilike énekel

Cilike már elment, de a pusziának nyoma, maradt!

Köszönöm Cilike! Bravó! Nagyon jó volt!

2013.06. 29. szombat Óbudai Társaskör

Ez a darab Robert James Waller: Madison megye hídjai című regénye alapján készült, mint ahogyan az 1995-ben az amerikai film is. A film két főszereplője: Clint Eastwood és Meryl Streep. Megnéztem az Interneten pár kockát a filmből és megállapítottam, hogy a darab, amit láttunk másolata a filmnek. Még a ruhák is éppen olyanok, egyszerűen le lettek koppintva.

Jó volt a film is, jó volt ez a darab is. A két főszereplő Udvaros Dorottya és László Zsolt, hiteles szeretők lehetnek volna, egy stúdió színházban.

Ez egy romantikus szerelmi történet, ami nem való szabadtéri színpadra! Nem jók a körülmények, Udvaros amikor az „eszmei mondanivalót” mondta elzúgott (hosszasan) egy repülőgép a fejünk felett, egy árva mukkot nem hallottam. Azután nagyon furcsa volt, ugyebár egy amerikai farmon játszódik a történet, de előadás közben a légből szombat esti tűzijáték puffogása hallatszik! (Madáracsicsérgés is volt, de az rendben való lett volna, ha nem annyira hangos.) Szabadtéren az ilyen „zörejek” előfordulhatnak, tehát nem intim szerelmi történetet szoktak volt játszani, hanem inkább zajosabb, zenés valamiket, de semmi képen sem „komolyabb” műfajt.

Ha minden rendben lett volna (nem szűrődnek be a zajok), akkor sem lehet ezen a helyen színházat játszani, az Óbudai Társaskörrel van szó. A színház teremben már sokszor voltunk, az sem alkalmas egészen, mert sík, alig lehet látni a hátsóbb sorokból, de legalább zavaró zajok nincsenek. A kert azonban teljesen alkalmatlan. Nem lehet ugyanis elhelyezni a nézőteret úgy, hogy élvezetes módon lehessen látni. Túl magas dobogókon, billegő ócska összecsucskozó kerti székeken kell „kényelmesen” üldögélni és alig lehet 10-20 hely ahonnan normálisan lehet látni. A többi hely reménytelen, nem is értem, hogy merik ezeket a jegyeket ennyi pénzért árulni. Előttem például egy hatalmas fa törzse, amelynek egy operatőr támaszkodott és vette fel az előadást, kitakarva a fél „színpadot”, bocsánat színpad nincs is! Ráadásaként ott voltak a szúnyogok. Lehet, hogy most az árvíz miatt lettek ennyien és hiába adnak pokrócot, hogy takard be magad (nem biztos, hogy a hűvös ellen adják a plédeket), rendületlenül csípnek. Nem kímélve persze a színészeket sem.

Szóval élvezetesnek kellett volna lennie ennek az estének, de nem volt az és nem a színészek tehetek róla. Én biztosan nem megyek erre a helyre többé, akármilyen jó darabot is fognak játszani.

(Nem is merek belegondolni, hogy mennyi szúnyog lehet a Margitszigeten?)

Ezzel az előadással zártuk a 2013-as tavaszi színházi évadot. Úgy értékeltük az Urammal, hogy nem rossz az „idei felhozatal” azaz számunkra mozgalmas évad volt Igaz ugyan, hogy nem a legmozgalmasabb, mert pár színház nem nyitott ki az idén, és másik pár színházba pedig nem járunk.

A Játékszín például, Németh Kristóf a Budapesti Kamara Színházból vitte át, amit lehetett, az átvitt darabokat mind láttuk már. Nem voltunk a Bárkában (amióta eljött az Alföldi, a színház műsora érdektelen, vagy már láttuk), az Új Színház (Nem létezik a számunkra), a Radnóti Színpad (Nem volt olyan bemutatójuk, ami érdekelt volna). A Thália Színházban sem jártunk azóta, hogy a Bereményi átvette az egész komplexust, nem játszanak olyan darabot, ami nekünk megfelelne. (Stúdiókban sem.) Ugyan ez vonatkozik a volt Vidám Színpadra (Centrál Színház). Bezárt a Komédium, a Ruttkai Éva Színház és a Merlin. A Merlin helyett nyitott meg az Átrium Színház, ott jártunk, de csak egyszer. (Nem volt valami lélekemelő.) Valamint nem voltunk az idén a Belvárosi Színházban és az Örkényben. És nem voltunk a József Attila Színházban sem, amióta a Nemcsák Károly vezeti a színházat.

Egy alkalommal látogattuk meg Zimányi Zsófia Szalonját, de nekem nem tetszett. Amit Zimányi Zsófia előnyként említ, hogy asztaloknál lehet helyet foglalni, enni, inni beszélgetni, nekem éppen ez nem tetszik. Olyan mint a Béke Kupola volt ezelőtt 50 évvel, de ott a Kardos Magda, meg a Bogár Ricsi, Felföldi Anikó meg a Hofi léptek fel tánccal, zenés produkcióval és kabaréval. Ott helyénvaló volt, ahhoz a műfajhoz lehetett inni, sütitni, de Jordán és Alföldi dráma játszását nézni és közben fagyit nyalni, hát ez nekem nem tetszik

Viszont megnyitott az Erkel Színház jártunk benne, többször is!

Kedves ART leveleket olvasó Barátaim, most nyári szünet következik. Kívánok mindenkinek nagyon kellemes nyaralást és időtöltést, mindehhez jó időjárást!

Legközelebb augusztus végén jelentkezem addig: V A K Á C I Ó!

Szeretettel
Ibici